

PŘEVORSTVÍ
u PO
MERAN
ČOV
NÍKU

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

1

Východ

Ten cizinec vystoupil z moře jako nějaký vodní duch, bosý a posetý šrámy utrženými během cesty. Jako opilý vrávoral mlžným oparem, který obe- mykal Seiiki jako pavučina.

V příbězích z dávných časů se praví, že vodní duchové jsou odsouzeni žít v tichu. Že se jim spolu s kůží scvrkl i jazyk a kosti mají obalené jen mořskými řasami. Že číhají v úkrytu, aby mohli neopatrné vtáhnout do srdce Propasti.

Taná tyhle báchorky nenaháněly strach, ani když byla malá. Teď před sebou držela tasenou dýku, lesklou a prohnutou ve tvaru úsměvu, a nespouštěla zrak z postavy ve tmě.

Když na ni ten člověk zavolal, cukla sebou.

Náhle vyšel měsíc, až dosud ukrytý za mraky. Poskytl jí dost světla na to, aby muže uviděla. A aby on spatřil ji.

Nebyl to žádný vodní duch. Byl to vetřelec, cizinec. Pohlédli na sebe a už se to nedalo vzít zpátky.

Byl opálený, vlasy měl žluté jako sláma a z vousů mu kapala voda. Převaděči ho nejspíš nechali kus od pobřeží a řekli mu, ať zbytek cesty doplave. Bylo zřejmé, že z jejího jazyka nezná ani slovo, ale ona jeho řeči rozuměla natolik, aby pochopila, že ji žádá o pomoc. Že chce hovořit s Válečníkem ze Seiiki.

Tlukot jejího srdce připomínal malou bouři. Neodvažovala se promluvit, protože kdyby dala najevo, že mu rozumí, vzniklo by mezi nimi pouto, a to by ji prozradilo. Tak jako se ona stala svědkem jeho zločinu, stal by se zase on svědkem toho jejího.

Měla být v izolaci, v ústraní. V bezpečí za zdmi Jižního domu, očištěná a připravená na nejdůležitější den svého života. Místo toho teď byla poskvrněná, nenapravitelně pošpiněná. A to všechno proto, že se přede Dnem volby chtěla ještě naposledy ponořit do moře. Kolovaly zvěsti, že velký Kwiriki dá přednost těm, kdo najdou dost kuráže vyklouznout během pobytu v ústraní ven a oddat se vlnám. A on jí místo toho seslal tuhle noční múru.

Celý život měla až moc velké štěstí.

A teď přišel trest.

Aby cizince udržela v bezpečné vzdálenosti, mířila na něj dýkou. Muž se tváří v tvář hrozící smrti roztrásl.

Myslí jí vířily nesčetné možnosti co udělat — jedna horší než druhá. Pokud cizince předá úřadům, vyjde najevo, že porušila nařízenou izolaci.

Třeba Den volby ani neproběhne. Ctihodný guvernér Hisanu, zdejší seiikinské provincie, by nikdy nedopustil, aby bohové vstoupili do míst, která by mohla být zasažena rudou nemocí. Mohlo by trvat celé týdny, než by se ověřilo, že městu nehrozí žádné nebezpečí, a mezitím by povolané osoby došly k závěru, že příchod cizince je zlé znamení a šanci stát se jezdcí dostane až další generace učedníků, ne ta její. Přišla by o všechno.

Ne, nemůže ho udat. Ale nemůže ho tu ani nechat. Jestli má muž skutečně rudou nemoc, tak by jeho propuštěním ohrozila celý ostrov.

Zbývala jediná možnost.

Ústa mu ovinula pruhem látky, aby nemohl nemoc šířit svým dechem. Trásl se jí přitom ruce. Když byla hotová, pokynula mu a vyrazili přes černý písek pláže směrem k městu. Celou dobu se držela co nejbliž u něj, špičku nože přiloženou k jeho zádům.

Město Hisan nikdy nespalo. Dívka vedla cizince nočními tržišti, kolem svatyní postavených z naplaveného dříví a pod šňůrami, na nichž visely modré a bílé lucerny, slavnostní výzdoba přichystaná na Den volby. Její vězeň na to vše hleděl mlčky, s očima široce rozevřenýma. Ve tmě nehrozilo, že by někdo rozeznal jeho rysy, přesto mu Tané poklepala plochou

stranou čepele na temeno, aby sklonil hlavu. Celou dobu s ním kráčela místy, kde bylo co nejméně lidí.

Už přišla na to, jak ho izolovat od ostatních.

K pobřeží Hisanského mysu přiléhá umělý ostrov. Jmenoval se Orisima a pro místní představoval tak trochu kuriozitu. Byla na něm zřízena obchodní stanice, na níž se ubytovala hrstka kupců a učenců ze Svobodného státu Mentendon. Spolu s Lakustrinci z druhé strany mysu byli Mentové jediní, kdo měl povolení obchodovat na Seiiki i poté, co se ostrov odřízl od zbytku světa.

Orisima.

Právě tam toho cizince vezme.

Most vedoucí k obchodní stanici osvětlovaly pochodně a hlídala ho ozbrojená stráž. Povolení ke vstupu mělo jen pár Seiikinců a ona k nim nepatřila. Jedinou další možnost, jak se dostat za plot, představovala podvodní brána, která se otevírala jednou za rok při vykládce zboží z mentských lodí.

Tané odvedla cizince dolů ke kanálu. Sama ho na Orisimu propašovat nemohla, ale znala jednu mladou ženu, která to dokáže. Ženu, jež bude přesně vědět, kde ho na obchodní stanici schovat.

Niclays Roos už si ani nevzpomínal, kdy měl naposledy návštěvu.

Naléval si právě trochu vína — jen slzu z už tak bídného přídělu — a vtom někdo zaklepal na dveře. Víno bylo jedno z mála potěšení, která Niclaysovi ještě na světě zbývala, a on zrovna nasával jeho vůni a vychutnával si okamžik před prvním douškem.

A teď ho někdo vyrušil. Jak jinak. S povzdechem se zvedl, a když se ozvala bolest v kotníku, otráveně zavrčel. Ještě aby to tak byla padoucnice, pomyslel si.

Další zaklepání.

„Táhněte všichni k čertu,“ ulevil si Niclays polohlasně a natáhl se pro hůl.

Na střechu bubnoval déšť. Seiikinci ho v této roční době nazývali švestkovým — vzduch byl tak vlhký a těžký, že by se dal krájet, a stromy byly obtěžkané zralým ovocem. Niclays přešel kulhavým krokem po rohožích

na podlaze, ještě jednou zamumlal jakousi nadávku a na škvíru pootvěřel dveře.

Ve tmě stála žena. Tmavé vlasy jí splývaly až k pasu a na sobě měla šaty se solnými květy. Byla tak zmáčená, že to nemohl mít na svědomí jen déšť.

„Dobry večer, učený doktore Roosi,“ pozdravila ho.

Niclays zvedl obočí. „Nesnáším návštěvy v tuhle hodinu. Vlastně v jakoukoli hodinu.“ Věděl, že by se měl poklonit, ale neviděl důvod, proč by na tu cizí ženu měl dělat dobrý dojem. „Odkud znáte moje jméno?“

„Někdo mi ho řekl.“ Zjevně se nechystala prozradit nic dalšího. „Mám s sebou jednoho vašeho krajana. Zůstane u vás přes noc a zítra za soumraku si pro něj zase přijdu.“

„Mého krajana, říkáte?“

Jeho návštěvnice nepatrně pootočila hlavu. Od nedalekého stromu se odpojila silueta.

„Převaděči ho dovezli do Seiiki,“ řekla žena. „Zítra ho zavedu k váženému guvernérovi.“

Když postava vstoupila do kužele světla vycházejícího ze dveří, Niclays zůstal jako přimrazený.

Na jeho prahu stál zlatovlasý muž, zmáčený úplně stejně jako ta žena. Muž, jehož na Orisimě nikdy neviděl.

Na obchodní stanici žilo dvacet lidí. Znal obličej i jméno každého z nich. Na některé z mentských lodí mohl připlout nováček, ne však teď, k tomu docházelo mnohem později v roce.

Těm dvěma se nějak podařilo proniknout na Orisimu, aniž je kdokoli zpozoroval.

„Tak to ne,“ zavrtěl hlavou Niclays. „Proboha, ženská, snažíte se mě zaplést do nějaké převaděčské akce?“ Zasařtral rukou po dveřích. „Já tu prostě nemůžu ukrývat vetřelce. Kdyby se to někdo dozvěděl...“

„Jednu noc,“ trvala na svém žena.

„Jednu noc, nebo celý rok — hlavu nám useknou tak jako tak. Dobrou noc.“

Při těch slovech se pokusil zavřít dveře, ale žena strčila do škvíry loket.

„Když to uděláte,“ naklonila se k němu tak blízko, až Niclays cítil její dech, „odměním vás stříbrem. Dostanete ho, kolik unesete.“

Niclays Roos zaváhal.

Stříbro bylo velkým lákadlem. Niclays se strážemi prohrál v kartách víckrát, než bylo zdrávo, a dlužil jim víc, než si kdy mohl vydělat. Zatím jejich výhrůžky řešil příslibem drahokamů z další mentské zásilky, jenže moc dobře věděl, že až loď připluje, na palubě nebude ani jediný zpropadený drahý kámen. Rozhodně ne pro takové, jako je on.

Jeho mladší já chtělo nabídku přijmout, i kdyby jen kvůli dobrodružství. Než se do věci stačilo vložit jeho starší, moudřejší já, žena se otočila k odchodu.

„Vrátím se zítra večer,“ oznámila mu. „Postarejte se, ať ho do té doby nikdo nespatri.“

„Počkejte,“ sykl na ni zlostně. „Co jste vůbec zač?“

Jenže žena už byla pryč. Niclays se rozhlédl po ulici, vztekle odfrkl a pak vyděšeného cizince vtáhl dovnitř.

Bylo to šílenství. Kdyby jeho sousedé zjistili, že ukrývá vetřelce, dolekli by ho před rozzuřeného Válečníka, který rozhodně nebyl proslulý milosrdenstvím.

Jenže cizinec tu stál před ním.

Niclays zavřel dveře. Přestože bylo horko, muž stojící na rohoži se celý třásl. Olivovou pleť měl na tvářích spálenou od slunce a modré oči zakažené mořskou solí. Aby se Niclays něčím zaměstnal a zaplašil úzkost, vzal příkrývku dovezenou z Mentendonu a muži ji podal. Ten si ji od něj beze slova vzal. Ke strachu měl věru dobrý důvod.

„Odkud jste?“ otázal se ho Niclays úsečně.

„Promiňte,“ zašeptal host. „Nerozumím vám. Mluvíte seiikinsky?“

Inyština. Tenhle jazyk neslyšel už hezky dlouho.

„To nebylo seiikinsky,“ řekl Niclays v inyštině. „To bylo mentsky. Myslel jsem, že jste z Mentendonu.“

„Ne, pane, já jsem z Ascalonu,“ odpověděl muž slabým hlasem. „Mohu se zeptat na vaše jméno, když už vám vděčím za poskytnutí přístřeší?“

Typicky inyské, pomyslel si Niclays. Zdvořilost nade vše. „Roos,“ vyštěkl. „Doktor Niclays Roos. Mistr chirurgického umění. Člověk, jehož život momentálně ohrožujete svou přítomností.“

Mladík na něj zíral.

„Doktor...“ odmlčel se a polkl. „Doktor Niclays Roos?“

„Gratuluju, chlapče. Vidím, že uši ti voda neucpala.“

Jeho host se chrčivě nadechl. „Doktore Roosi,“ vypravil ze sebe, „to musí být zásah vyšší prozřetelnosti. Skutečnost, že mě Rytíř pospolitosti dovedl právě k vám...“

„Právě ke mně?“ zamračil se Niclays. „Copak my se známe?“

Snažil se z paměti vydolovat nějakou vzpomínku na dobu strávenou v Inysu, byl si však jistý, že toho člověka nikdy nespátřil. Ledaže by ovšem byl opilý. Což se mu, pravda, na Inysu stávalo dost často.

„Ne, pane, vaše jméno znám od jednoho přítele,“ řekl muž a utřel si rukávem obličej. „Byl jsem si jistý, že zemřu na moři, ale pohled na vás mi opět dodal naději. Chvála Svatému.“

„Tady ten váš Svatý žádnou moc nemá,“ zamumlal Niclays. „A teď mi povězte, jak říkají vám.“

„Sulyard. Triam Sulyard, k vašim službám. Byl jsem panošem u dvora Jejího Veličenstva Sabran Berethnetské, inyské královny.“

Niclays zaskřípal zuby. Kdykoli uslyšel to jméno, hned viděl rudě.

„Panoš,“ procedil mezi zuby a posadil se. „Asi jste Sabran omrzel, tak jako ji časem omrzí všichni její poddaní, že?“

Sulyard se naježil. „Jestli budete urážet mou královnu, tak...“

„Tak co?“ Niclays na něj pohlédl přes obroučky brýlí. „Možná bych vám spíš měl říkat Triam Stupidyard. Máte vůbec představu, co tady dělají s cizinci? Sabran vás sem poslala, abyste tu umřel obzvlášť krutou a pomalou smrtí?“

„Její Veličenstvo neví, že tu jsem.“

Zajímavé, pomyslel si Niclays a nalil muži sklenici vína. „Tumáte,“ utrousil nerudně. „Vypijte to do dna.“

Sulyard sklenici vyprázdnil.

„Teď vám, pane Sulyarde, položím důležitou otázku,“ pokračoval Niclays. „Kolik lidí vás cestou sem vidělo?“

„Přiměli mě doplavat na pobřeží. Nejdřív jsem se ocitl v jakési zátoce s černým pískem.“ Sulyard se stále celý třásl. „Objevila se tam dívka a s nožem přiloženým k mým zádům mě dovedla do města. Nechala mě v nějaké stáji, kam si pro mě přišla další mladá žena a vyzvala mě, abych ji následoval. Zavedla mě k moři a společně jsme doplávali až k přístavní hrázi. Ta měla na konci podvodní bránu.“

„Byla otevřená?“

„Ano.“

Takže se ta žena zná s někým ze stráží, došlo Niclaysovi. Domluvili se, že kvůli ní nechá bránu otevřenou.

Sulyard si promnul oči. Dlouhý pobyt v mořské vodě ho poznamenal, při bližším pohledu si však Niclays všiml, že je muž mladý, mohlo mu být sotva dvacet.

„Doktore Roosi,“ oslovil ho mladík. „Máme zde nanejvýš důležité posláni. Musím mluvit s...“

„Tady vás přeruším, pane Sulyarde,“ skočil mu do řeči Niclays. „Nezajímá mě, proč jste tady.“

„Ale...“

„Ať máte za lubem cokoli, zjevně to podnikáte na vlastní pěst bez vědomí svých nadřízených, což je pošetilost. Jestli vás tu najde vrchní velitel a dá vás odvléct k výslechu, tak chci mít možnost s čistým svědomím prohlásit, že netuším, proč jste se uprostřed noci objevil na mém prahu s představou, že vás v Seiiki uvítají s otevřenou náručí.“

Sulyard překvapeně zamrkal. „Vrchní velitel?“

„To je seiikinský úředník, který zodpovídá za tohle plovoucí smetiště, i když si o sobě zjevně myslí, že je takový menší bůh. Tušíte vůbec, kde jste se to ocitl?“

„Na Orisimě, poslední východní obchodní stanici, kde má Západ zastoupení. Právě proto jsem doufal, že by mě Válečník mohl přijmout.“

„Ujišťuju vás, že by Pitosu Nadama na svém dvoře nikdy nepřijal žádného vetřelce. Pokud se o vás dozví, rovnou vás dá popravit.“

Sulyard mlčel.

Niclays chvíli uvažoval, má-li svému návštěvníkovi říct, že si pro něj jeho záchránkyně hodlá nazítří večer přijít, dost možná proto, aby ho udala. Pak se však rozhodl mlčet. Sulyard by mohl zpanikařit a pokusit se o útěk, a tady nebylo kam utéct.

Zítří. Zítří už bude pryč.

V tu chvíli Niclays zaslechl zvenčí hlasy. Na dřevěných schodech sousedních obydlí se ozvalo dupání. Sevřel se mu žaludek.

„Schovej se,“ křikl na mladíka a popadl hůl.

Sulyard skočil za paraván. Niclays roztřesenýma rukama otevřel dveře.

Před několika staletími podepsal první seiikinský Válečník takzvaný Velký výnos, kterým uzavřel ostrov pro všechny kromě Lakustrinců a Mentů, aby ochránil svůj lid před dračím morem. I když epidemie moru opadla, ostrov už zůstal od zbytku světa odříznutý. Jakýkoli vetřelec, který by tam bez povolení pronikl, měl být odsouzen k smrti, stejně jako všichni, kdo mu v tom pomáhali.

Venku nebylo nikde vidět stráže, ale několik sousedů postávalo v hloučku na ulici. Niclays k nim přistoupil.

„Co se to tu, v Galianově jménu, děje?“ oslovil kuchaře, který zíral kamsi nahoru s pusou tak otevřenou, že by mu do ní mohlo napršet. „Doporučuju ti, Harolte, abys tenhle výraz nenasazoval moc často, jinak by tě lidé mohli považovat za slabomyslného.“

„Podívejte, Roosi,“ vydechl kuchař užasle. „Podívejte!“

„Doufám, že to bude stát za...“

Když uviděl, na co se kuchař dívá, už větu nedokončil.

Nad plotem, kterým byla Orisima obehnaná, se tyčila obrovská hlava. Patřila stvoření zrozenému z moře a drahokamů.

Z jeho šupin stoupala pára. Byly to šupiny z měsíčního kamene, tak zářivé, jako by žhnuly zevnitř. Každá z nich byla potažená vrstvičkou krůpěj připomínajících drahokamy. Tvorovy oči připomínaly zářící hvězdy a jeho rohy se leskly jako rtuť, jak se v nich odrážel bledý měsíc. S lehkostí stuhy vlající ve větru se vznesl nad most a tiše, lehounce jako papírový drak zmizel na noční obloze.

Drak. Ve chvíli, kdy se vznesl nad Hisanský mys, se z vody začali vynořovat další a zanechávali po sobě závaný chladného vzduchu. Niclays si položil ruku na místo, kde mu splašeně bušilo srdce.

„Co tu u všech všudy dělají?“ zamumlal.

2

Západ

Pochopitelně měl na obličejí masku. I jeho předchůdci ji měli. Jedině hlupák by se pokoušel proniknout do Věže královen, aniž by skryl svou totožnost. A vzhledem k tomu, že se tomuhle zabijákovi podařilo proniknout až do královského předpokoje, tak to rozhodně žádný hlupák nebyl.

V královské ložnici, která s předpokojem bezprostředně sousedila, tvrdě spala Sabran. Měla rozpuštěné vlasy a tmavé řasy lemující zavřená víčka kontrastovaly s její světlou pletí — ztělesněný obraz míru a pokoje. Dnes v noci vedle ní spala Roslain Crestová.

Ani jedna z nich netušila, že se k nim každým okamžikem přibližuje stín s pověřením zabíjet.

Když se Sabran ukládala k spánku, klíč k tomu nejsoukromějšímu prostoru předávala jedné z komorných královské ložnice. Nyní ho u sebe měla Katryen Withyová, která se teď pohybovala někde na Loveckém ochozu. Královské komnaty sice hlídali Strážci těla, ale dveře ke královské ložnici neměli pod kontrolou nepřetržitě. Vždyť k ní existoval pouze jediný klíč.

Cesta byla volná.

V královském předpokoji — posledním ochranném prostoru, který odděloval lože královny od vnějšího světa — se zabiják ohlédl přes rameno. Strážce sir Gules Heath byl na svém venkovním stanovišti; o nebezpečí, které během jeho obchůzky proniklo dovnitř, neměl ani tušení. Nevěděl ani o Ead ukryté mezi stropním trámovím, která teď sledovala, jak zabiják natahuje ruku ke dveřím vedoucím ke královně. Tiše vytáhl z pláště klíč a vsunul ho do zámku.

Ozvalo se cvaknutí.

Dlouho stál bez hnutí. Čekal na svou chvíli.

Byl mnohem opatrnější než ti před ním. Až když na Heathe přišel jeden z jeho obvyklých záchvatů kašle, zmáčkl vetřelec kliku a vešel do Velké ložnice. Druhou rukou vytáhl z pochvy nůž. Byl z téže oceli jako nože používané jeho předchůdci.

Pohnul se a Ead se pohnula s ním. Neslyšně se spustila z trámu.

Na mramorové podlaze se zableskly její bledé nohy. Jakmile udělal zabiják s tasenou dýkou krok ke královské ložnici, Ead mu zakryla ústa a zabodla mu nůž mezi žebra.

Vrah se začal zmítat. Ead ho pevně držela a dávala pozor, aby ji nepotřísnila ani kapka krve. Když se tělo přestalo hýbat, tiše ho položila na podlahu a sejmula mu z obličeje stejnou hedvábnou masku, jakou měli i všichni před ním.

Tvář pod maskou byla mladá, patřila chlapci sotva dospívajícímu. Jeho oči, nehybné jako hladina rybníka, slepě zíraly do stropu.

Ead nebyl povědomý. Políbila ho na čelo a nechala jeho tělo ležet na mramorové podlaze.

Jakmile se stáhla zpět do chodeb paláce, ozvalo se volání o pomoc.

Za svítání už byla v paláci. Vlasy měla sčesané do sítky utkané ze zlatého vlákna, posázené smaragdy.

Každé ráno prováděla naprosto stejné úkony. Dokud se chovala předvídatelně, byla v bezpečí. Nejdřív zašla za poštmistrem, který jí sdělil, že jí nepřišlo žádné psaní. Pak došla k bráně a chvíli hleděla na město Ascalon. Představovala si, že jednoho dne jím bude moct projít, dojde až do přístavu a nasedne na loď, která ji odveze domů do Lasie. Občas za branou zahlédla někoho známého a nepatrným kývnutím se s ním pozdravila. Nakonec se odebrala do Hodovního domu, kde s Margret posnídaly, a v osm hodin se pak ujala své práce.

Dnes bylo prvním Eadiným úkolem vypátrat královskou prادلenu. Zanedlouho ji našla za hlavní kuchyní, ve výklenku porostlém břechtanem. Stál u ní jeden podkoní a vypadalo to, jako by se ústy snažil spočítat pihy v pradelčině výstřihu.

„Přeju vám dobré ráno,“ pronesla Ead nahlas.

Oba mladí lidé od sebe s polekaným výkřikem odskočili. Podkoní se bou vyděšeně trhl jako nějaký kůň ze stáje.

„Slečno Duryanová...“ Pradlenka si spěšně uhladila sukně a vysekla pukrle. Tváře jí polil ruměnc. „Prosím, slečno, neříkejte to nikomu, jinak si to vypiju.“

„Nemusíš přede mnou dělat pukrle, nejsem urozeného rodu,“ usmála se na ni Ead. „Jen se mi zdálo vhodné připomenout ti, že se máš Jejímu Veličenstvu denně hlásit. Poslední dobou svou práci trochu zanedbáváš.“

„Ach, slečno Duryanová, přiznávám, že mi myšlenky bloudily jinde, ale měla jsem takový strach,“ sepjala pradlenka mozolnaté ruce. „Mezi sloužícími se leccos proslýchá. U jezer prý předečvím nějaký wyverling zardousil několik kusů dobytka. Wyverling, dračí stvoření! Není to děsivé, že se sluhové Bezejmenného zase probouzejí?“

„Tím spíš se máš pilněji věnovat práci. Tihle sluhové Bezejmenného ukládají Jejímu Veličenstvu o život, protože v případě jejího úmrtí by se jejich pán mohl vrátit na tento svět,“ řekla Ead. „Tvoje role je tedy nezastupitelná, pradlenko. Nesmíš ani jedinkrát zapomenout zkontrolovat povlečení na loži Jejího Veličenstva, aby v něm náhodou nebyl ukrytý jed. A starej se, aby bylo pořád čisté a voňavé.“

„Ovšem. Slibuju, že si zase budu víc hledět práce.“

„To ale neslibuj mně. Měla bys to to slíbit Svatému,“ kývla Ead směrem ke Královské svatyni. „Zajdi tam hned teď. Možná bys mohla poprosit i o odpuštění za tu svou... indiskrétnost. Běž tam i se svým milým a modlete se, ať vám Svatý prokáže milosrdenství. Tak honem, už neotálej!“

Pradlenka odspěchala a Ead se pousmála. Vystrašit Inysany bylo překvapivě snadné.

Úsměv jí však ze rtů rychle zmizel. Takže nějaký wyverling se odvážil zaútočit na dobytek. Ačkoli se tu a tam některé z dračích stvoření probudilo, málokdy ho někdo zahlédl. Jenže během posledních měsíců k tomu došlo několikrát. To, že se tito tvorové najednou odvažují lovit v oblastech osídlených lidmi, nevěstilo nic dobrého.

Ead se do královských komnat vydala delší cestou a držela se mimo dohled lidských očí. Prošla kolem královské knihovny, vyhnula se jednomu z bílých pávů procházejících se po zahradách a vešla do chodeb ambitu.

Ascalonský palác, majestátní stavba z bílého vápence, byla největší a nejstarší rezidencí berethnetské dynastie, z níž vzházely všechny vládkyně Inyského královenství. Škody, které palác utrpěl během Smutku věků, temného období, v němž Dračí armáda vyhlásila léta trvající válku lidstvu, už byly dávno odstraněny. Ve všech oknech byly skleněné vitráže duhových barev. V areálu paláce se nacházela Svatyně šesti ctností, již obklopovaly zahrady plné travnatých stinných zákoutí. Majestátně se tu tyčila ohromná budova královské knihovny korunovaná mramorovou věží s hodinami. Bylo to jediné místo, kde mohla Sabran se svými dvořany pobývat během léta.

Uprostřed nádvoří rostla jabloň. Když na ni Ead padl zrak, něco se jí sevřelo v hrudi.

Bylo to už pět dnů, co Loth spolu s lordem Kitstonem Gladem nečekaně uprostřed noci zmizeli z paláce. Nikdo nevěděl, kde jsou a proč dvůr bez svolení opustili. Sabran obestíral neklid takřka hmatatelně, jako nějaký plášť, Ead ten svůj tiše ukrývala v nitru.

Vybavila se jí vůně kouře během první Slavnosti společenství, kterou zažila a při níž se seznámila s lordem Artelothem Beckem. Každý rok na podzim se všichni příslušníci dvora sešli, dávali si dárky a radovali se ze vzájemné jednoty v Říši ctností. Tehdy se poprvé potkali osobně, ale Loth se Ead později přiznal, že byl už dlouho zvědavý na mladou ženu, která přibyla do královniny družiny. Slýchal o ní všelijaké zvěsti — že je to osmnáctiletá dívka odněkud z Jihu, která není ani ze vznešeného, ani z rolnického rodu, a jež se teprve přednedávnem obrátila na víru v Šest ctností. Mnoho dvořanů bylo u toho, když ji ersyrský velvyslanec představoval královně.

Nepřináším na oslavu Nového roku žádné šperky ani zlato, Vaše Výsosti. Přivádím vám dámu, kterou bych vám rád nabídl do služby ve vaší horní domácnosti, řekl tenkrát Chassar. Věrnost a oddanost jsou tím největším darem.

Samotné královně bylo v té době pouhých dvacet let. Dvorní dáma bez šlechtického původu či titulu byla podivný dar, zdvořilost královně ovšem velela ho přijmout.

Svátek se sice nazýval Slavností společenství, ale s družností to zdejší lidé moc nepřeháněli. Za celý večer Ead nikdo nepožádal o tanec — tedy nikdo kromě Lotha. Byl o hlavu vyšší než ona, měl široká ramena, ebenově

černou pleť a vřelý severský přízvuk. Jeho jméno znali u dvora všichni. Byl to dědic panství Goldenbirch — rodiště samotného Svatého — a blízký přítel královny Sabran.

Slečno Duryanová, řekl s úklonou, byl bych poctěn, kdybyste se uvolila zatančit si se mnou, neboť bych tím unikl dosti nezázivné konverzaci s kancléřem financí. Na oplátku donesu džbán toho nejvybranějšího vína v Ascalonu a spravedlivě se o něj podělíme. Co tomu říkáte?

Přítelce potřebovala. A něco silnějšího k pití taky. Takže navzdory tomu, že se jednalo o lorda Artelotha Becka, který ji vůbec neznal, si spolu zatančili tři pavany a zbytek večera strávili pod jabloní, kde popíjeli víno, dívali se na hvězdy a povídali si. Ead se ani nenadála a zrodilo se mezi nimi přátelství.

Teď byl pryč a nabízel se jediné možné vysvětlení. Loth by nikdy nepustil dvůr o své vůli — rozhodně ne bez toho, aby o tom řekl své sestře Margret nebo požádal Sabran o svolení. Jediná možnost tedy byla, že byl k odjezdu přinucen.

Ona i Margret se ho snažily varovat. Upozorňovaly ho, že jeho přátelství se Sabran vycházející z dávného dětského kamarádství začíná pro královnu postupně znamenat překážku při hledání snoubence. Že už spolu v tomto věku nemohou mít tak důvěrný vztah.

Jenže Loth se nikdy neřídil rozumem.

Ead zatřásla hlavou, jako by chtěla zaplašit vzpomínky. Když odcházela z nádvoří, musela v jednu chvíli poodstoupit, aby mohla projít skupina sluhů lady Igrain Crestové, Vévodkyně spravedlnosti. Na ozdobných pláštích měli vyšitý její znak.

Palácová zahrada se slunečními hodinami se koupala v ranním slunci. Pěšinky zlatě zářily a růže lemující jejich okraje se rděly sytou červení. Na zahradu shlížela pětice soch velkých královen berethnetské dynastie. Stály na římse nad vchodem do nedaleké Věže osamění. Za takových dnů se Sabran ráda procházela po zahradě zavěšená do některé ze svých dvorních dam, ale dnes byly pěšinky prázdné. Když tak blízko jejího lože našli mrtvolu, nemá nejspíš královna náladu na procházky.

Ead došla k Věži královen. Vistárie plazící se po jejich zdech byla obšpaná fialovými květy. Ead vystoupala po dlouhém schodišti a zamířila ke královským komnatám.

Dveře do královského předpokoje hlídalo dvanáct Strážců těla ve zlaté zbroji a zelených letních pláštích. Na chráničích loktů měli květinové vzory a na hrudním krunýři se jim hrdě skvěl berethnetský znak. Když byla Ead skoro u nich, ostražitě zvedli hlavy.

„Dobré jitro,“ pozdravila je.

Napětí opadlo a oni ustoupili, aby mohla dáma královského předpokoje vejít.

Hned na to Ead spatřila lady Katryen Withyovou, neteř Vévody pospolitosti. Ve čtyřiařtyřicetém létě svého života byla nejmladší (i když postavou nejvyšší) ze tří komorných královské ložnice. Měla hladkou snědou pleť, plné rty a hřívu tak tmavorudých kudrlinek, že vypadaly skoro jako černé.

„Dobrý den, Ead,“ pozdravila ji Katryen. Jako všichni ostatní v paláci i ona teď v létě nosila oblečení v zelených a žlutých odstínech. „Její Veličenstvo je ještě na loži. Našla jsi pradelnu?“

„Ano, paní,“ udělala Ead pukrle. „Vypadá to, že ji zaměstnávaly... nějaké rodinné povinnosti.“

„Žádná povinnost nemá přednost před službou královně,“ pronesla Katryen a pohlédla ke dveřím. „Už zase někdo pronikl do paláce. Tentokrát ten lump nebyl tak neschopný jako jeho předchůdci. Nejen že se dostal do královské ložnice, ale dokonce měl od ní klíč.“

„Do královské ložnice?“ předstírala Ead úžas. „To znamená, že někdo z horní domácnosti zradil její Veličenstvo.“

Katryen přikývla. „Domníváme se, že sem ten zabiják pronikl přes soukromé schodiště. To mu umožnilo vyhnout se většině Strážců těla a dostat se rovnou do královského předpokoje. A vzhledem k tomu, že soukromé schodiště je zamčené od té doby, co...“ Povzdechla si. „Seržant Porter byl propuštěn pro zanedbání povinnosti. Odted' nesmí dveře do královské ložnice nikdy zůstat bez dozoru.“

Ead přikývla. „Co budeme dneska dělat?“

„Pro tebe mám speciální úkol. Jak víš, dnes má přijet mentský velvyslanec Oscarde utt Zeedeur. Jeho dcera se poslední dobou dost ledabyle obléká,“ našpulila Katryen nesouhlasně rty. „Dříve bývala lady Truyde při oficiálních příležitostech vždy dokonale upravená, ale teď? Včera při modlitbách měla ve vlasech list a předevířem si zapomněla připnout pás.“